

σὺν ἀέραν (πυκνὴν σκιάν) Ἀπύρανθ. Ἐχ' δασὺ ἤσκιον τοῦτου τοῦ πουργάρ' Ἀχυρ. 5) Ἐπὶ ὑγρῶν, ὁ δριμύς λόγῳ πυκνῆς διαλύσεως Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σεμέν.): Δᾶσὺν ἀλιμίδ' (= πυκνὴ ἄλμη) Ἰμερ. Δεσὺν ὀξιδ' Κοτύωρ. Δᾶσὺν μέλιν (πυκνόν) Σεμέν. Δᾶσὺ τῶν Κοτύωρ. 6) Ἐπὶ ὑδάτων, ὁ ἄφθοнос καὶ βαθὺς Πελοπν. (Τριφυλ.): Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ δαδὰ νερά, | Κωσταδίνα καὶ Μαριά.

7) Ὁ πυκνὸς ὑπὸ ἐννοίαν χρονικὴν, ὁ τελούμενος μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἢ μὲ μεγάλην συχνότητα Στερελλ. (Παρνασσ.) Θεσσ. (Ἀνατολ.): Ἐχει δασεὶά περπατησιὰ (πβ. δασοπερπατῶ) Παρνασσ. || Ἄσμ.

Κι ἀπ' τοῦ δασὺ τοῦ κέρασμα κι ἀπ' τὰ πουλλὰ που-
τήργια

Ἀνατολ. 8) Ὡς οὐσ., θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. δασεῖα εἰς τὴν λογιάν γλῶσσαν τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἐδηλοῦτο τὸ δασέως προφερόμενον φωνῆεν λόγ. κοιν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασὺ Λανγάδι Κουφονήσ. Δασχιά Μεγίστ. Δασεὺς Ἐλῆς Πελοπν. (Καλάμ.) Δασιά Δέντρα Πελοπν. (Μεσσην. Ὀλυμπ.)

δασύτριχος ἐπίθ. πολλαχ. δασότριχος Κύπρ. (Μένουκ.)
Τὸ ἀρχαῖον δασύθριξ.

Δασύθριξ, δασύμαλλος. Συνών. μ α λ λ ι α ρ ό ς.

δάσωμα τό, Χίος — Λεξ. Βάιγ. Βλαστ. 373 Δημητρ. δάσωνμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἡ Βυζαντ. λ. δάσωμα. Πβ. Λίβιστρ. καὶ Ροδάμν., στ. 1017 (ἐκδ. J. Lambert) «πλὴν ἤξευρε, καὶ εἰς τὸ δάσωμα ἐμένα θέλεις εὔρει, νά 'μαι εἰς παρηγορίαν σὰς διὰ τὴν ἀγριοτοπίαν». Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πυκνὴ συστάς δένδρων, δάσος Χίος — Λεξ. Βλαστ. 373. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. 2) Ἡ δασύτης, ἡ πυκνότης Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. δασωμός.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Δάσωμα καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βαβίλ.)

δασωμός ὁ, Κρήτ. (Κίσ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δασώνω.

Ἐπὶ βλαστήσεως, δασύτης, πυκνότης ἐνθ' ἀν.: Πάει 'ς τὰ λιβάδια κι εἶδα νὰ δῇ, ἕνα δασωμό δῶ χορτῶ κι ἕνα κακό! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐπαραιτήσαμέ τσι τσ' ἐλῆς ἐδὰ κάμποσα χρόνια κι ἀπὸ τὸ δασωμό δῶνε δὲ βορεῖ νὰ ἦ ἄνθρωπος μέσα Κρήτ. (Κίσ.) Εἶδα 'ναι ὁ δασωμός του ὀφέτος τοῦ σ'ταριοῦ! αὐτόθ.

δασωνάρι τό, Κρήτ. (Ἱεράπ. Μύρθ. Νεάπ. Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δασώνω ὡς ὑποκορ. Πβ. δρυμωνάρι, πευκωνάρι.

Πυκνὴ συστάς ἐκ θάμνων ἢ χαμηλῶν ἀγρίων δένδρων, μικρὰ δασώδης ἑκτασις ἐνθ' ἀν.: Ἐβῆκε 'ς τὸ δασωνάρι καὶ δὲ δὸν εἶδα βλιό νὰ βγῇ Κρήτ. (Σητ.) Ἐκαψάλιασα τὸ δασωνάρι γιὰ νὰ σπείρω Κρήτ. Ἦδωκε φωθιά 'ς τὸ δασωνάρι κι ἄλλο λίγο νὰ πάρη φωθιά καὶ τὸ διπλανὸ λόφ'το Κρήτ. (Νεάπ.) Ἦνα δασωνάρι ποὺ δὲ βερνᾷ μουδὲ ὄφισ Κρήτ. Χάλαρα 'ναι τὰ δασωνάρια κι ἔχουνε πρίνοι μεγάλοι μέσα (χάλαρα = πετρώδεις ἐκτάσεις μετὰ χαμηλῆς βλαστήσεως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Νὰ πάρω τὸ σκεπάρνι μου, νὰ μπῶ 'ς τὸ δασωνάρι,

νὰ βρῶ δεβλάκια λυγερά, κατσούνια λιπορινένια (deblákia = μικρὰ λεπτὰ ξύλα ἐκ νεαρῶν βλαστῶν ἢ κλώνων δένδρου κατσούνια = μικρὰ ἀγκιστροειδῆ ξύλα) Κρήτ. (Νεάπ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασωνάρι Ἀμοργ. Κέως Δασωνάρ' Πάρ. Δασωνάρια Πάρ.

δασώνας ὁ, ἐνιαχ. βάσωνας Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάσος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώνας. Πβ. ἀστοιβιδώνας, βατῶνας, κυπαρισσιώνας, καλαμιώνας.

Δασώδης περιοχή, συνήθως ὄρεινὴ ἐνθ' ἀν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Δασώνας Ρόδ. Βάσωνας Κάρπ.

δασώνω Ἄνδρ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.) Νάξ. (Σαγκρ.) Σίφν. κ.ά. — Ν. Πολίτ., Ἐκλογ., 181 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δασώνου Εὐβ. (Βρύς.) Θεσσ. (Σκλήθρ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) δασύζον Τσακων. (Μέλαν.) Μετοχ. δασωμένος Ἀγαθον. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Κρήτ. (Βάμ. κ.ά.) Σάμ. (Βλαμαρ.) Χίος (Πισπιλ.) — Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1 (1900), 262 Γ. Ξενόπ., Ἀναδυομέν., 101 Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 139 δασουμένους Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Σκόπ. Στερελλ. (Μοναστηρ.) δασωμένες Σκυρ. βασωμένος Κάρπ.

Τὸ Βυζαντ. ρ. δασώνω. Ἡ μετοχ. δασωμένος καὶ Βυζαντ. Ὁ ἐνεργητ. καὶ μεσοπαθ. τύπ. τοῦ ρ. καὶ εἰς Σομ. Διὰ τὸν τύπ. δασωμένος βλ. Β. Φάβη, Τεσσαρακονταετ. Κ. Κόντου (1909), 256.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἐπὶ τόπων, καλύπτομαι ἀπὸ πυκνὴν βλάστησιν, ἀπὸ δάσος Ἀγαθον. Εὐβ. Θεσσ. (Σκλήθρ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.) Σάμ. (Βλαμαρ.) Σκόπ. Σκυρ. Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τσακων. (Μέλαν.) — Γ. Ξενόπ., Ἀναδυομέν., 101 Γ. Ἐπαχτίτ., Προπύλ. 1 (1900), 262 Κ. Κρυστάλλ., Ἔργ. 1, 139: Ἐκλεισι ὕστιρα τοῦ δάσους κι δασώ'κι τοὺς μέρους αὐτὸ ἱκεῖ Σκλήθρ. Ἐδασοῦτθε ὁ τόπος Μέλαν. Εἶναι δασουμένους οὐ τόπους κι δὲ γκά'ν γιὰ πρόβατα Ἀχυρ. Κάμμιὰ φονερά ἦταν ποὺλὸ δασωμένο τοῦ μέρους καὶ χάνουσιν μέσα Βλαμαρ. Πολὸν δασωμένο ἦταν τὸ μέρος, ἦβγανε πολὸν κάρβουνο ἀπ' αὐτὸ Ἀγαθον. Ἰκεῖνα τὰ χουράφια πῶνι μάτουρα, τὰ λέμι μάτουρα, ἱκεῖνα πῶνι δασουμένα, τὰ λέμι ἄγρια (μάτουρα = ἄνευ θάμνων ἢ δένδρων) Σκόπ. Δασουμένου β'νὸ Πεντάλοφ. Δασουμέν' ριματιὰ αὐτόθ. Τόπος δασωμένες Σκυρ. Ὅλο τὸ νησί φαινόταν ἀπὸ 'κεῖ πάνω, μὲ τὸ μεγάλο του κάμπο, μὲ τὰ δασωμένα βουνὰ του Γ. Ξενόπ., ἐνθ' ἀν. Τί τόπος παρὰξενος, δασωμένος, ἄγριος ἦταν ἡ Φόσσα! Γ. Ἐπαχτίτ., ἐνθ' ἀν. || Ἄσμ.

—Ποῦ εἶναι, μάννα, τὸ μνημα της νὰ πάω νὰ τὴν κλάψω;

—Γιάννη μου, 'κεῖνο δάσωσε, Γιάννη μου, 'γέννη δάσος Εὐβ.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε 'ς ἕνα ρημοκκλησάκι,
'ποῦ ἦταν τὰ μνημάτα δασά, δασά καὶ δασωμένα αὐτόθ. || Ποίημ.

Βλέπω ἀπὸ δῶθε τοῦ Ζυγοῦ τὰ δασωμένα ράχια Κ. Κρυστάλλ., ἐνθ' ἀν. 2) Ἐπὶ φυτῶν, γίνομαι πυκνὸς εἰς βλάστησιν, εἰς φύλλωμα ἢ εἰς κλάδους Ἄνδρ. Εὐβ. (Βρύς. Κονίστρ.) Νάξ. (Σαγκρ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀχυρ.) Χίος (Πισπιλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Τ' ἀμπέλι δάσωτσε καὶ θέλει ἀνοιγμα ἀκόμα Κονίστρ. Δάσωτσε πάλι τὸ ἀμπέλι, θέλει

